

foreninger i stedse højere Grad blive pantsat til Udlandet. Hvorvidt dette er formaalstjenligt eller samfundstjenligt, kan der jo nok være forskellige Meninger om, men jeg for mit Vedkommende ser med Betænkelse paa en saadan Udvikling. Det kan jo nemlig maaske nok, forretningsmæssigt set, siges, at det er rigtigt, at vore egne Penge giver et saa stort Udbytte som muligt, medens vi, i alt Fald for en Del, benytter Udlandets Penge til vore Prioriteter, imod at vi der giver en ikke saa høj Rente. Men for det første er det nu saaledes, at vor Prioritetsrente, i alt Fald hvad Hypoteklaan angaar, ingenlunde kan kaldes lav — den er vel for Tiden omkring $5\frac{1}{2}$ pCt., hvis man vil regne rigtig efter —, og dernæst kan jeg ikke heller se rettere, end at hvis vi faar nedadgaende Konjunkturer, og Forretningsvirksomheden stagnerer, og Spekulationsforetagendernes Værdi gaar tabt, bliver det ret betænkeligt for Samfundet, at vi under de Forhold har vore egne Penge anbragt paa saadanne Steder, medens vore Prioriteter mere og mere gaar til Udlandet. Nu vil jeg ikke tro, at jeg er tilstrækkeligt inde i de Ting til at kunne se til Bunds i denne Sag, men jeg vil mene, at det var heldigere, hvis vore Banker ikke i saa høj Grad som nu søgte at tilegne sig Befolkningens Sparemidler, men derimod, til Brug for Omsætningen og til Brug i Spekulationsøjemed, søgte at drage noget af Udlandets Kapital til sig, medens vi gjorde, hvad vi kunde, for at faa vore egne Sparemidler anbragt mod sikre Prioriteter i faste Ejendomme. Det er en saadan Udvikling, jeg for mit Vedkommende har ønsket at fremme, og jeg har ment, at det bl. a. kunde ske ved, at man satte en Grænse for Indlaansrenten i Banker og Sparekasser.

Det blev nu forleden under Banklovsforslagets Behandling her i Tinget udtalt af den højtærede Minister for Handel og Søfart, at dette Forhold efter hans Mening ikke kunde gøres til Genstand for Lovgivning, da Penge var en Vare, hvis Værdi man maatte lade regulere sig selv. Hvad Selvreguleringen angaar, maa jeg give den højtærede Minister Medhold; det er rigtigt, at Penge er en Vare, hvis Pris i nogen Maade maa regulere sig selv. Men det af

mine Medforslagsstillere og mig stillede Ændringsforslag tager jo netop ogsaa, synes jeg, Sigte paa dette Forhold, idet Kursen for Kreditforeningsobligationer svinger, om end ganske vist med ret afdæmpede Udslag, i Forhold til Pengemarkedets Stilling baade i Ind- og Udlandet. Derimod tror jeg ikke, at den højtærede Minister har Ret i, at man ikke med Virkning skulde kunne lovgive paa det Omraade. Jeg føler mig overbevist om, at naar vi her fastsætter en Procent for Udlaansrenten i Banker og Sparekasser, vil Befolkningens Sparemidler blive anbragt til den Rente, vi fastsætter, og at det vil blive en meget ringe Del af disse Midler, der i den Anledning enten søger til Udlandet eller søger anden Anbringelse her i Landet. Det er jo naturligvis, som jeg ogsaa har sagt, rigtigt, at Penge er en Vare, hvis Værdi veksler til de forskellige Tider, men der er alligevel en betydelig Forskel. Der er, om jeg saa maa sige, to Slags Noteringer. Der er en Notering for de Penge, som anbringes mod den størst mulige Sikkerhed, og den er altid forholdsvis lav. Der er en anden Notering, som gælder de Penge, der anbringes mod en tarveligere Sikkerhed, og den er forholdsvis høj. Saa vidt jeg kan se, er Penge anbragte paa den sidstnævnte Maade underkastede langt større og langt kraftigere Svingninger i Prisen end de mod den størst mulige Sikkerhed anbragte.

Naar jeg har ment, det var rigtigt at sætte Renten af Udlaan i Banker og Sparekasser omtrent som den Rente, der til enhver Tid kan faas af Kreditforeningsobligationer, som staar henimod pari Kurs, er det først og fremmest, fordi jeg ønsker, at Befolkningens Sparemidler skal anbringes mod den størst mulige Sikkerhed. Man kunde maaske sige, at naar man sætter Renten af Indlaan i Banker og Sparekasser til det samme, og man samtidig søger at bibringe Befolkningen det Indtryk, at Sparekasserne er sikrere Pengeanbringelsessteder end Bankerne, vil man derved skabe en Tilstand, hvorved Sparemidlerne i Modsætning til, hvad der er Tilfældet i Øjeblikket, gaar fra Bankerne til Sparekasserne. Nu vil jeg for mit Vedkommende ikke benægte, at jeg anser Sparekasserne for i alt Fald